

Arrest

nr. 237 415 van 24 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, W., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 27 november 1962 in Cali (Colombia), waar u heel uw leven hebt doorgebracht. U hebt het middelbaar afgewerkt en na het overlijden van uw vader hebt u diens zaak een jaar lang uitgebaat. Vervolgens ging u achtereenvolgens werken als chauffeur, als werknemer bij een distributiebedrijf, opnieuw als chauffeur en tenslotte werd u

coördinator bij "Open Market". U was getrouwd met L.P.P., die in 2004 is overleden. U hebt bij een andere vrouw een zoon genaamd D. (CG-nummer 19/10936 en O.V.-nummer 7.829.533). U bent teruggekeerd naar uw vrouw tot wanneer zij is overleden, en hervatte later opnieuw de relatie met C.E.M., de moeder van D.. Uiteindelijk zijn jullie weer uit elkaar gegaan.

Op 25 november 2017 werd u benaderd door drie mannen. Zij wisten dat u als coördinator werkte bij Open Markets en dus zowel planning opmaakte als instond voor de veiligheid. Ze verlangden van u dat u ervoor zou zorgen dat de vrachtwagens op het traject Cali-Pasto tweemaal kort halt zouden houden. Dit was een kleine moeite voor u die ze rijkelijk zouden belonen. U weigerde in te gaan op dit voorstel. Zij gaven u de raad om niet overhaast te antwoorden, en pas over enkele dagen uw antwoord te geven. U herhaalde dat niet geïnteresseerd was. De drie mannen zeiden dat ze dat jammer vonden, en dat ze wisten waar u woonde en wie uw zoon was. U wilde weten met wie u te maken had en een van de mannen stelde zich voor als C. van het "Frente Oliver Sinisterra" van de FARC. Ze lieten u vervolgens alleen achter met de belofte dat ze over enkele dagen contact zouden opnemen. Op 04 december 2017 werd u inderdaad gebeld op uw gsm door C.. U zei dat u niet kon doen wat hij van u wilde, wat C. weigerde te aanvaarden. C. zei dat u het maar snel in orde moest brengen en dat u ook naar de politie kon stappen, maar hij daarvan snel op de hoogte zou raken. U kreeg later nog oproepen van onbekende nummers die u negeerde, en hoorde pas op 15 of 16 december 2017 nog eens van C. toen die u belde op het nummer van uw werk. C. was boos omdat u de telefoon niet had opgenomen en niet had geplooid naar hun wensen. Ze waarschuwden u nogmaals en zeiden dat ook uw zoon moest opletten. U besloot D. in te lichten over wat er aan de hand was, en hem aan te manen tot voorzichtigheid. Op 28 december 2017 werd u nog eens de huid vol gescholden via de telefoon. Op 04 januari 2018 werd D. op de openbare weg aangevallen en bedreigd. Hij moest een boodschap aan u overbrengen. Ze belden ook naar u om te vertellen wat ze met D. gedaan hadden, en lieten zich laatdunkend uit over diens homoseksuele geaardheid. U gaf uw zoon het advies om onder te duiken en was zelf ook behoedzaam. Ondertussen hielden de bedreigingen niet op. Nog geen twee weken later, op 16 januari 2018, werd D. opnieuw geslagen, tijdens een poging tot ontvoering. U kreeg wederom telefonisch te horen wat ze hadden gedaan met uw zoon. D. had gelukkig in november 2017 al tickets geboekt om naar België te reizen voor een vakantie. Hij hield zich gedeisd en vertrok zoals gepland op 01 februari 2018.

Via de telefoon kreeg u nog steeds bedreigingen, en ze vroegen u waar D. zich had verborgen. U zorgde er zelf voor geen routine in uw leven te houden, zodat u zich niet bloot zou stellen aan aanvallen terwijl u bleef werken. Dit lukte tot in april 2018, toen een auto u dwong tot stoppen. U werd door uw belagers uit de auto gesleurd en geslagen totdat de security-agenten van enkele nabijgelegen etablissementen tussenbeide kwamen. De bedreigingen hielden ondertussen aan. Men gaf u te verstaan dat u en D. nergens in Colombia veilig zouden zijn, zelfs als u overplaatsing zou vragen. Uw zoon kreeg te horen van collega's en bewoners van het appartementsgebouw dat er mensen naar hem zijn komen vragen. U drukte hem dan ook op het hart om niet terug te keren naar Colombia. U werd uiteindelijk in Colombia beschoten in uw auto en vertelde dit aan uw zus. Zij besliste in juli 2018 dat u een vliegtuigticket moest kopen om naar België te komen. Uiteindelijk verliet u op 11 oktober 2018 Colombia en u reisde via Spanje naar België, waar u toekwam op 12 oktober 2018. U diende op 31 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia door het FARC te worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, documenten betreffende uw tewerkstelling, documenten betreffende uw reis naar België, en de Belgische identiteitsdocumenten van uw zus en schoonbroer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen komt u niet verder dan blote beweringen als u spreekt over de door u beweerde vervolging door het "Frente Oliver Sinisterra" van de FARC. U hebt nooit hulp of bescherming gevraagd aan de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p.18,19). U wijt dit aan de angst die u voelde en het besef dat de guerrilla geïnfiltreerd zijn bij de politie (CGVS, p.19). U wilde de zaken niet erger maken, omdat de guerrilla u had gewaarschuwd dat ze zouden weten als u naar de politie zou stappen (CGVS, p.12). Zo hier al geloof aan kan worden gehecht moet toch worden opgemerkt dat de guerrilla uw identiteit, woonplaats, jobinhoud en telefoonnummer al kenden, en u probeerden te vermoorden (CGVS, p.8-11,14). Het valt bijgevolg moeilijk in te zien op welke manier een klacht bij politie of parket de zaken voor u nog slechter zou kunnen maken. U verwijst dan naar de lage dunk die u hebt van de politie en geeft verschillende voorbeelden (CGVS, p.12). Deze uitleg valt toch bijzonder licht uit als u oprecht vreesde voor uw leven. Dit geldt des te meer omdat de moeder van uw zoon ook problemen kreeg met de FARC, en wel naar de politie stapte. In dat geval bleek na onderzoek overigens dat het niet ging om guerrilla's van de FARC, maar wel om ordinaire criminelen (CGVS zoon, p.17,18). Dat uw ex-partner wel naar de politie kon gaan is een sterke indicatie dat deze mogelijkheid ook voor u zou hebben bestaan. Wat er ook van zij, met uw baas zou u de problemen wel besproken hebben. Maar dat u uiteindelijk door deze aanslepende problemen uw jarenlange tewerkstelling bij Open Markets hebt moeten beëindigen, hebben zij in geen enkel document bevestigd. U denkt ook niet dat de firma hiertoe bereid zou zijn (CGVS, p.13). Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal zich voor een beoordeling van nood aan bescherming slechts baseren op uw verklaringen en die van uw zoon.

Julie verklaringen overtuigen echter allerm minst vanwege talrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties. Om te beginnen is het hoogst eigenaardig dat u tijdens het interview bij DVZ helemaal geen melding hebt gemaakt van een aanslag op uw leven (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het eerst deze beweerde feiten aanhaalt en afschildert als de uiteindelijke aanleiding dat u Colombia hebt verlaten (CGVS, p.10). U probeert dat te verschonen door te stellen dat u was gevraagd om het kort te houden, en dat u vertelde te vrezen voor uw leven door de bedreigingen die u kreeg (CGVS, p.12). Het is evenwel allerm minst aannemelijk dat u zou nalaten om te vermelden dat men u al eerder had proberen vermoorden als men u vraagt om een kort overzicht te geven van de redenen dat u bent gevlucht. U bent daarmee ook geconfronteerd en benadrukt dat u niet bent vergeten vermelden dat u bent beschoten, maar dat u hebt gezegd dat u vreest vermoord te worden en dat u later nog de kans zou krijgen om alles te vertellen (CGVS, p.12). Daarmee danst u eigenlijk rond de hete brij, want het eigenlijke punt blijft overeind: dat u het belangrijkste incident in uw relaas niet ter sprake hebt gebracht toen.

Hier moet overigens ook aan worden toegevoegd dat uw zoon niet leek te weten dat hij was gevlucht voor het "Frente Oliver Sinisterra" van de FARC toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende. Hij kon immers niet antwoorden op de vraag door wie hij werd aangevallen (DVZ zoon, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat is op zich al verbazend, en overschrijdt de grens van het geloofwaardige als in rekening wordt gebracht dat hij hierover onwetend bleek meer dan drie maanden nadat u tijdens het persoonlijk onderhoud alles had uiteengezet. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kon uw zoon wel de naam van deze groepering geven (CGVS zoon, p.17). Wanneer hij werd geconfronteerd met een opmerkelijke lacune in zijn aanvankelijke verklaringen, legt uw zoon uit dat hij op het ogenblik van de aanval in januari 2018 niet wist wie die mannen waren (CGVS zoon, p.17). Dit kan uiteraard niet afdoende verklaren dat hij dit nog steeds niet leek te weten tijdens zijn interview op DVZ in mei 2019.

Uw zoon heeft trouwens ook geen verschoningsgrond kunnen aanreiken voor de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij bevindt zich immers reeds sinds februari 2018 op het Belgische grondgebied (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen kan tevens worden opgemaakt dat hij zich ervan bewust was dat hij illegaal op het Belgische grondgebied verbleef (CGVS, p.14). Nog los van het feit dat algemeen wordt aanvaard dat iemand die naar Europa komt vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zo snel mogelijk geacht wordt een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, is het strijdig met de logica dat hij ook nadat u zo een verzoek indiende nog maandenlang zou talmen om eenzelfde procedure op te starten. Door zijn gedrag zet uw zoon reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten op de helling.

Ook op andere punten lopen de verklaringen van uw zoon en uzelf uit elkaar: zo hebt u het over een aanval op uw zoon op 04 januari 2018 (CGVS, p.9) terwijl uw zoon zich herinnert dat dit heeft plaatsgevonden op Driekoningen, dus 06 januari 2018 (CGVS zoon, p.11). Bij dat incident gaven ze uw zoon enkele rake klappen, toonden hun wapens en gaven een boodschap mee voor u: dat ze geen spelletjes spelen (CGVS, p.9). Uw zoon zelf rept in zijn relaas met geen woord over wapenvertoon. Hij heeft het enkel over slagen en stampen en zegt dat de daders vervolgens uw naam lieten vallen (CGVS zoon, p.11). Begin april 2018 zou u op uw beurt geslagen zijn toen u van het werk naar huis terugkeerde (CGVS, p.10). U kan van deze ingrijpende gebeurtenis evenwel geen precieze datum geven (CGVS, p.17). Uw zoon situeert deze gebeurtenis dan weer in de maand mei (CGVS zoon, p.12), en niet in april. In juli 2018 zou u beschoten geweest zijn en konden uw zussen in België u overtuigen om Colombia te verlaten. U kocht vliegtuigtickets en vertrok uiteindelijk in oktober (CGVS, p.10). Dit wordt bevestigd door de documenten die u hebt neergelegd: uw zus regelde op 09 augustus 2018 al een reisverzekering voor u waarvan de begin- en einddatum samenvallen met de door u geboekte vluchten (zie Document 3). Dat is overigens nog ruim voordat u het huidige paspoort bent gaan halen, dat pas werd uitgereikt op 28 augustus 2018 (zie Document 1). Het is dan ook bizar dat uw zoon het schietincident pas twee maand later, in september 2018 situeert (CGVS zoon, p.13). Dat uw eigen zoon zo slecht op de hoogte zou zijn van uw situatie in Colombia is bijster onwaarschijnlijk.

U zou over de bedreigingen door het FARC hebben gesproken met uw baas op het werk die op zijn beurt het hoofd van de veiligheid heeft ingelicht (CGVS, p.11,13). Maar wanneer wordt gevraagd of zij enige maatregelen hebben getroffen om uw veiligheid of die uw collega's te verhogen, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p.11). Of het bedrijf dat het eigenlijke doelwit was van de guerrilla ooit enig onderzoek heeft gedaan, kan u niet zeggen (CGVS, p.13). Of er ooit nog andere mensen op het werk werden bedreigd weet u ook niet (CGVS, p.12). Het is nochtans duidelijk dat uw belagers slechts in u geïnteresseerd waren door uw takenpakket als coördinator van een transportbedrijf (CGVS, p.8), omdat de guerrilla de vrachtwagens wilde gebruiken voor hun eigen doeleinden. Of de chauffeurs die de route Cali-Pasto deden ooit zelf werden benaderd door het FARC weet u ook niet, hoewel u geen enkele reden geeft die zouden verklaren waarom de guerrilla zoiets niet zouden proberen. U denkt dat het gewoon makkelijker is voor de FARC om de coördinator aan te spreken dan om de chauffeurs te contacteren (CGVS, p.13). Volgens uw zoon benaderden de guerrilla u persoonlijk omdat u een veiligheidszegel moest aanbrengen bij elk transport (CGVS zoon, p.14). Als dit inderdaad een gangbare praktijk is, is het vreemd dat u daar zelf niet van spreekt. De man die sinds uw vertrek als coördinator werkt voor Open Markets hebt u trouwens nog gesproken en voor zover u kan bepalen heeft die geen problemen met de FARC, ook al rijdt hij nu rond met de auto die al eens onder vuur werd genomen (CGVS, p.10,13). Het beeld dat u schetst is dus weinig logisch: een guerrillabeweging die u maandenlang onder druk zet om u tot medewerking te dwingen, en u uiteindelijk ter dood veroordeelt, maar verder geen pogingen lijkt te ondernemen om het transportbedrijf te infiltreren.

Dat u zo lang hebt gewacht alvorens Colombia te verlaten maakt uw reactie op deze beweerde gebeurtenissen opnieuw weinig plausibel. U bent blijven werken tot op het moment dat u het land hebt verlaten (CGVS, p.11). Dat doet reeds de wenkbrauwen fronsen. Volgens uw verklaringen had u op dat moment immers al een moordaanslag overleefd. Dat u het in die omstandigheden verkoos om in dezelfde functie, op dezelfde plaats te blijven werken valt moeilijk te rijmen met een vrees voor uw leven, zelfs al hield u onregelmatige uren aan om routineuze verplaatsingen te vermijden (CGVS, p.9-10). Behalve de vaststelling dat u in Cali bleef wonen en werken gedurende de maanden na het schietincident, hebt u trouwens ook nooit geïnformeerd naar de mogelijkheid tot een overplaatsing, naar uw zeggen omdat de FARC u dat had verboden (CGVS, p.13-14). Het valt moeilijk te begrijpen dat zoiets u zou weerhouden van het zoeken naar een dergelijke uitweg, zoals eerder reeds werd opgemerkt over uw terughoudendheid om naar de autoriteiten te stappen. Dat u geen enkele stap hebt gezet om ander werk of een andere functie te kunnen uitoefenen is weinig aannemelijk in de door u geschetste omstandigheden.

Dat u tot militair doelwit bent uitgeroepen door de guerrilla moet trouwens ook betwijfeld worden vanwege de vaststelling dat zij kennelijk goed geïnformeerd waren en ondanks uw voorzorgsmaatregelen toch uw auto konden klemrijden in april 2018 en in juli 2018 zelfs beschieten. Hoewel u zegt op verschillende plaatsen te zijn verbleven om te schuilen voor de guerrilla (CGVS, p.10), bent u ook na de aanslag nog tot 11 oktober 2018 op dezelfde plaats blijven werken. Indien het Frente Oliver Sinisterra werkelijk vastberaden was om u te doden, had een doorgedreven observatie van uw werkplaats dus duidelijk kunnen volstaan om u terug te vinden en verdere aanslagen op uw leven te plegen. Dat zij er wel in slaagden om uw zoon terug te vinden, bespioneren en intimideren staat trouwens in schril contrast met uw ex-echtgenote en haar familie, die kennelijk geen problemen hebben

gekend met de FARC (CGVS zoon, p.17). Dat het Frente Oliver Sinisterra afwisselend zoveel inspanningen doet om u achterna te zitten, om vervolgens weer uit uw leven te verdwijnen, is een verder punt dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten aantast.

Het CGVS wenst tenslotte ook nog aan te stippen dat het een eigenaardige gang van zaken is dat zowel u als uw zoon na alle door u beweerde feiten openlijk op Facebook aangeven waar jullie momenteel verblijven (zie de screenshots van Facebook-profielen <https://www.facebook.com/profile.php?id=100001571393862> en <https://www.facebook.com/davohdz>). U verklaart tenslotte dat uw belagers nog steeds naar u op zoek zijn in Colombia (CGVS, p.19), net als naar uw zoon (CGVS zoon, p.16-17) en dat zij in het verleden, zoals reeds opgemerkt, zeer goed op de hoogte bleken te zijn van uw persoonlijke leven. Dit zijn toch elementen die samen beschouwd tot enige terughoudendheid zouden nopen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort toont slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet in twijfel getrokken worden in deze beslissing. De documenten betreffende uw werk ondersteunen dat u bij het bedrijf Open Market hebt gewerkt, een feit dat op zich niet volstaat om een nood aan bescherming aan te tonen. De kopieën van de identiteitsdocumenten van uw zus en schoonbroer tenslotte houden geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 december 2019 een schending aan van *“artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout”*.

Verzoeker haalt de redenen van de bestreden beslissing aan.

Verzoeker betoogt dat het feit dat er geen documenten voorgelegd worden ter staving van de specifieke vervolgingsfeiten op zich niet kan rechtvaardigen dat heel het relaas ongeloofwaardig is. Dit geldt volgens verzoeker des te meer nu *“niet ongeloofwaardig is dat verzoeker nooit de bescherming van de politie zou hebben gevraagd”* en hij heeft uitgelegd *“dat hij geen vertrouwen heeft in de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de politie in Colombia, dat de guerrilla hem heeft geïnformeerd dat zij op de hoogte zouden zijn indien hij dit zou doen en dat dit erge gevolgen zou hebben.”*. Verzoeker meent dat dit *“in de lijn van de algemene informatie beschikbaar over de Colombiaans context”* ligt en verwijzen naar de UNHCR Eligibility Guidelines - Colombia van 2015. Hij betoogt dat verzoeker bezwaarlijk kan verweten worden dat *“hij de Colombiaanse autoriteiten niet vertrouwde en daarom geen interne rechtsmiddelen aangesproken heeft”* en dat helemaal niet ongeloofwaardig is dat *“hij geen beroep deed aan de bescherming van zijn nationale autoriteiten.”*. Daarnaast wijst verzoeker erop dat verzoeker ook heeft uitgelegd dat *“er een gradatie was in de bedreigingen”*: *“De guerrilla wou in eerste instantie hun doel bereiken, nl. transporten laten uitvoeren door het bedrijf van verzoeker met zij hulp. Ze hebben verzoeker rechtstreeks en onrechtstreeks onder druk gezet om dit te behalen, inbegrepen met bedreigingen. Wanneer verzoeker in april-mei beschoten wordt voelt hij nog altijd dat dit met het doel is om hem te doen gehoorzamen. Het is pas nadat verzoeker beschoten werd dat hij een echt gevaar voor zijn leven beseft (zie CGVS p. 19) en dat de stelling van het CGVS dat een klacht niets zou kunnen verergeren in zijn situatie eventueel correct kan zijn.”*. Verzoeker volhardt dat een klacht hem niet zou helpen en hem mogelijks meer kwaad zou brengen en wijst erop dat hij daarenboven toen beslist had naar België te komen zodat het niet nuttig was een klacht in te dienen. Verzoeker wijst erop dat de gradatie in de bedreigingen ook door de verklaringen van zijn zoon D. worden bevestigd, *“wanneer hij stelt dat het doel van de guerrilla in het begin was om schade aan te brengen aan zijn imago om zijn vader onrechtstreeks onder druk te zetten zodat hij zou gehoorzamen (CGVS zoon, p. 16).”*. Volgens verzoeker maakt het CGVS een beoordelingsfout *“wanneer zij stellen dat er geen reden is voor wantrouwen van verzoeker aangezien de ex partner van verzoeker wel met succes beroep heeft gedaan op de politie wanneer zij en haar familie bestolen werden”*, gezien dit na het persoonlijk onderhoud van verzoeker gebeurde en aan het licht kwam in het persoonlijk onderhoud van zijn zoon, zodat dit gegeven geen enkele invloed kan hebben gehad op verzoekers perceptie van de efficiëntie van de politie, en zijn wantrouwen in de politie. Verzoeker haalt aan dat hij ook heeft *“aangegeven dat de bedrijven in Colombia willen vermijden dat hun naam vermeld wordt in criminele feiten, door vrees van imago schade (CGVS; p. 11)”*, wat de reden is *“waarom verzoeker stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat zijn werkgever zijn problemen ooit zou bevestigen.”*

Verder meent verzoeker dat zijn relaas en dat van zijn zoon algemeen en in de grote lijnen samenhangend zijn. Wat betreft de chronologische tegenstrijdigheden (*“het eerste incident met de zoon van verzoeker (4 januari of 6 januari), de aanval op verzoeker (april of mei) en de beschieting van verzoeker (juli of september)”*), stelt verzoeker dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op feiten die door verzoeker of zijn zoon enkel werden naverteld en dat *“er in deze omstandigheden aangenomen kan worden dat degene die het niet rechtstreeks meemaakte minder specifieke, en soms foute informatie, onthoudt”*. Verzoeker stelt dat de aanval op zijn zoon plaatsvond op 6 januari 2018, zoals zijn zoon het vermeldde, en dat verzoeker de correcte chronologie gegeven heeft voor de aanvallen tegen hem (april en juli 2018). Verder wijst verzoeker erop dat zijn zoon sinds februari 2018 in België woont en dus niet rechtstreeks getroffen werd door de gebeurtenissen die plaatsvonden na zijn vertrek. Wat betreft het feit dat verzoeker stelt dat er wapens werden getoond had verzoeker uit de uitleg van zijn zoon begrepen dat de aanvallers gewapend waren en hun wapens getoond hadden, wat echter niet het geval is.

Wat betreft de laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers zoon herhaalt verzoeker dat zijn zoon *“de beslissing heeft genomen om asiel aan te vragen nadat bleek dat er nog steeds mensen langskwamen op zijn werk en in zijn residentie (zie CGVS verzoeker pp. 14-15 en CGVS zoon p. 16).”*. Daarnaast voert hij aan dat *“het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming een nuttig element kan zijn om de nood aan bescherming te onderzoeken maar in geen geval een doorslaggevend element”*. Verzoeker meent dat rekening moet worden gehouden *“met het feit dat verzoekers zoon zijn eigen asielaanvraag indiende mede omwille van het feit dat de bedreigingen in Colombia bleven voorkomen, wat zowel hij verzoeker als verzoeker zoon precies en omstandig beschrijven in hun persoonlijke onderhouden.”*

Verzoeker herneemt dat hem *“op het CGVS werd gezegd dat hij zijn relaas zo beknopt mogelijk moet houden (CGVS p. 3) en dat dit de reden is waarom hij de beschieting niet vermeldde”* en dat zijn zoon, toen hem op de DVZ werd gevraagd of hij wist wie hem aanviel, begreep dat hem gevraagd werd of hij toen wist wie die aanval pleegde wat niet het geval was. Verzoeker stelt niet te weten wat er vandaag in het bedrijf gebeurt en verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij stelt nog dat de FARC niet op de hoogte bleek te zijn van zijn ex partner en dat dus niet verbazend is dat zijn ex partner geen problemen ondervond met de FARC. Verzoeker beklemtoont dat hun relaas in grote lijnen samenhangt.

Aangaande de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, klaagt verzoeker aan dat de informatie in het administratief dossier niet meer actueel is en geen afbreuk doet aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met de ELN zijn volgens verzoeker *“niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7).”*. Hoewel blijkt dat er een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict blijkt volgens verzoeker dat dit wel het geval is voor Valle del Cauca, in de Pacific Regio, departement waarvan verzoeker afkomstig is.

Verzoeker stelt dat verweerder niet kan *“worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia”*, omdat *“het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980”*. Verzoeker verduidelijkt dat ernstige schade niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit betreft maar ook *“andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.”*. Verder stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie regionaal onderzocht dient te worden en dat de *“motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking kan worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn”* totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht is.

Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS volgens verzoeker worden gevolgd *“wanneer hij stelt dat er een verschil in het typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict”*. Verzoeker bevestigt dat blijkt dat *“de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio”*. Hij wijst erop dat de notie van *“gewapend conflict in de artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast”* en verwijst dienaangaande naar de zaak *Aboubacar Diakite' contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* van Hof van Justitie van de Europese Unie. Verzoeker wijst tevens op de Conclusie van de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, voorgesteld op 18 juli 2013 had, waarin hij pleitte voor *“een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht”* en meer uitleg gegeven had *“over de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, had de mening geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was”*.

Verzoeker stelt dat UNHCR (« *Note sur l'interprétation de la notion de 'conflit armé interne visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/ 12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne* ») het standpunt heeft geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als « *gewapende conflict* » gedefinieerd is.

Hij meent dat voor de stad Cali duidelijk blijkt dat “*de veiligheidssituatie gekenmerkt wordt door de aanwezigheid en confrontaties tussen een groot aantal georganiseerde en gewapende groepen die er de economische en criminele activiteiten voeren in verband met het conflict*” en stelt dat Cali het grootste aantal steden kent en dat er een beperkt aantal politiemensen aanwezig zijn (COI Focus 2019, p. 43-45). Er moet dus volgens verzoeker worden besloten dat “*het geweld in Cali een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, het de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen*”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker “*hun dossiers terug te verwijzen naar het CGVS teneinde hun dossiers verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen*”.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Voorop stelt de Raad vast dat verzoeker zijn paspoort neerlegt en hiermee zijn identiteit en nationaliteit genoegzaam aantoonbaar.

2.3.2. Verzoeker verklaarde Colombia te zijn ontvlucht omwille van problemen met enkele personen uit het ‘Frente Oliver Sinisterra’ van het FARC (notities van het persoonlijk onderhoud van 14 februari 2019 (hierna: notities), p. 8-11). Verzoeker stelde dat hij als coördinator van motorvoertuigen en veiligheid bij Open Market door leden van het ‘Frente Oliver Sinisterra’ aangesproken werd omdat hij ervoor zou zorgen dat de vrachtwagens op het traject Cali-Pasto tweemaal kort halt zouden houden. Verzoekers weigering mee te werken leidde tot (doods)bedreigingen ten aanzien van verzoeker en diens zoon.

2.3.3. Verzoekers voorgehouden problemen met het FARC - in zoverre waarachtig, *quod non*, zie *infra* – zijn van gemeenrechtelijke aard en houden echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.1. De Raad wijst op de medewerkingsplicht van een asielzoeker bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker kan zijn voorgehouden problemen met het FARC echter niet aannemelijk maken, noch middels bewijsstukken, noch middels verklaringen. De Raad kan verzoeker volgen waar hij betoogt dat het feit dat er geen documenten voorgelegd worden ter staving van de specifieke vervolgingsfeiten op zich niet kan rechtvaardigen dat heel het relaas ongeloofwaardig is, doch de Raad wijst verzoeker erop dat uit het geheel van motieven van de bestreden beslissing blijkt zijn verklaringen worden gekenmerkt door talrijke incoherenties en onwetendheden die de geloofwaardigheid van het relaas volledig ondermijnen.

2.4.2. Vooreerst kan niet worden ingezien dat indien verzoeker zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud (notities, p. 10) verklaarde, besloot Colombia te verlaten nadat hij driemaal beschoten werd door een motor, hij geheel naliet om dit schietincident tijdens het interview bij de DVZ te melden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoekers pogingen zijn nalatigheid te verschonen kunnen niet overtuigen (“U hebt tijdens uw eerste interview helemaal niet vermeld dat men u probeerde vermoorden?”, “Nee, ik heb dat niet gezegd omdat de tolk me daar zei dat het zo kort mogelijk moest zijn waarom ik asiel aanvraag. Wel, ik vrees voor mijn leven en voor de bedreigingen en in het volgend interview zou ik dan alles kunnen uitleggen.”, “Ik begrijp niet waarom u het belangrijkste stuk zou weglaten tijdens het eerste interview. Als men u probeerde vermoorden, zou u dat niet als eerste zeggen tijdens dat interview?”, “Ik ben niet vergeten om het te vertellen maar ik heb wel verteld dat mijn leven daar gevaar loopt als ik zou terugkeren en dat mijn leven in Colombia gevaar loopt, dat ik daar gedood zou worden, ik moest het zo kort mogelijk weergeven en zou nadien nog wel de kans krijgen om het te vertellen. Ik ben het niet vergeten vertellen.”, notities, p. 12). De loutere herhaling in zijn verzoekschrift dat hem “op het CGVS werd gezegd dat hij zijn relaas zo beknopt mogelijk moet houden (CGVS p. 3) en dat dit de reden is waarom hij de beschieting niet vermeldde”, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bovendien is bezwaarlijk ernstig te stellen dat verzoeker het belangrijkste incident van zijn relaas, dat men hem probeerde te vermoorden en drie keer op hem hebben geschoten – wat niet meer is dan een korte zin - niet zin kon vermelden te meer bij het invullen van de vragenlijst erop gewezen wordt dat wordt verwacht dat hij kort

maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. De Raad kan dan ook niet anders dan de onwaarschijnlijkheid dat deze feiten uit deze omissie afleiden.

2.4.3. Bovendien kan hetzelfde worden vastgesteld bij de verklaringen van verzoekers zoon die eveneens verklaarde geïmigreerd te worden door het FARC nadat verzoeker weigerde mee te werken. Zo bleek verzoekers zoon niet leek te weten dat hij was gevlucht voor het 'Frente Oliver Sinisterra' van het FARC toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende (vragenlijst CGVS van verzoekers zoon D. van 17 mei 2019, vraag 3.5). Dit klemt des te meer nu het interview van verzoekers zoon meer dan drie maanden nadat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud alles had uiteengezet plaatsvond en redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker en zijn zoon onderling zouden hebben gesproken over hun gemeenschappelijke problemen en belagers. Dat verzoekers zoon pas later gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS de naam van deze groepering wel kon geven (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers zoon D. (hierna: notities D.), p. 17), doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, met name dat verzoeker hiervan niet op de hoogte bleek tijdens zijn interview op de DVZ in mei 2019. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift aanvoert kan uit de verklaringen van verzoekers zoon op de DVZ echter niet blijken dat hij de vraag verkeerd begrepen had (*"Door wie werd u aangevallen?"*, *"Neen ik weet het niet"*, vragenlijst CGVS van verzoekers zoon D., vraag 3.5). De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden grondslag in het administratief dossier en laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. De onwetendheid van verzoekers zoon ondergraaft dan ook verder de waarschijnlijkheid van de voorgehouden problemen van zowel verzoeker als zijn zoon, nu geenszins aannemelijk is dat verzoekers zoon niet op de hoogte zou zijn voor wie hij zijn land van herkomst ontvlucht is.

2.4.4. Tevens blijkt dat de verklaringen van verzoeker en zijn zoon over hun respectievelijke ontmoetingen met hun belagers niet overeenstemmen. Nog daargelaten de situering in de tijd niet overeenstemt en verzoeker het had over een aanval op zijn zoon op 4 januari 2018, terwijl zijn zoon deze aanval op Driekoningen, 6 januari 2018, situeerde, waren de omstandigheden van de feiten uiteenlopend. Ze repte verzoekers zoon met geen woord over enig wapenvertoon (*"dan op 6 januari, driekoningen toen ging ik naar de woning van een vriendin, ze woont net naast de wooneenheid waar we wonen, ik vertrek ernaartoe in namiddag, nog niet zo laat, toen overkwam me de eerste overval en bedreiging,, talk overval en aanslag is beter. Er kwamen twee mannen aan, of jongens aan op moto, die moto kwam in mijn richting en ze hebben me vastgepakt bij mijn hemd, ze hebben me vuistslagen gegeven, schoppen gegeven, ik dacht in het begin dat het een diefstal was, ik had er geen idee van, ik wist nog niet dat het gelinkt was met de gebeurtenissen van mijn vader. Ik ben er pas achtergelopen dat het gelinkt was met mijn vader, toen ze me zeiden dat het cadeautje was voor die flikker van een zoon van W., ze spraken me altijd op zulke slechte manier aan."*, notities D., p. 11) terwijl verzoeker stelt *"op de 4^e januari was mijn zoon onderweg en hij was op een bepaalde straat toen er twee personen hem kruisten met een motor en zij sloegen hem, ze wouden iets van hem bekomen maar hij droeg niets bij zich hij had ook geen telefoon bij, ze toonden hun wapens en zeiden dat hij aan zijn vader moest zeggen dat ze geen spelletjes speelden dat het allemaal voor serieus was."* (notities, p. 9).

Verzoekers zoon en verzoeker zijn voorts ook niet coherent over het verdere verloop van de feiten. Zo stelde verzoeker dat hij begin april 2018, zonder hiervan de precieze datum te kunnen geven, geslagen werd toen hij van zijn werk naar huis terugkeerde (notities, p. 10, p. 17), terwijl verzoekers zoon aangaf dat deze gebeurtenis in mei 2018 plaatsvond (notities D., p. 12). Ook over het schietincident waarvan verzoeker beweerdelijk slachtoffer was – en dat verzoeker naliet te vermelden bij de DVZ (zie *supra*) – leggen verzoeker en zijn zoon incoherente verklaringen af. Verzoeker situeerde dit incident in juli 2018 (notities, p. 10), terwijl verzoekers zoon het twee maand later, in september 2018, plaatste (notities D., p. 13).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op feiten die door verzoeker of zijn zoon enkel werden naverteld en dat *"er in deze omstandigheden aangenomen kan worden dat degene die het niet rechtstreeks meemaakte minder specifieke, en soms foute informatie, onthoudt"*. Indien inderdaad kan aangenomen worden dat verzoekers zoon minder precies de feiten kan omschrijven toen hij reeds in België was en dus niet rechtstreeks getroffen werd door de gebeurtenissen die plaatsvonden na zijn vertrek, dan kan dit niet worden losgezien van een aantal fundamentele vaststellingen onder meer dat de verklaringen verzoeker en zijn zoon over de gehele lijn mislopen.

Zoals hoger gesteld hebben verzoeker en zijn zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken zonder hiervoor een dienstige verklaring te hebben, een gebrekkig asielrelaas verteld, dat ze later hebben aangepast. Met name heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten te melden dat hij beschoten was en wist zijn zoon wie de vervolgers waren.

Dat verzoekers zoon dan ook vertrokken is uit Colombia omdat hij met verzoeker enkele personen van het 'Frente Oliver Sinisterra' vreesde wordt hierdoor ondergraven.

2.4.5. Voorts kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoekers zoon pas op 14 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat hij reeds in februari 2018 in België was aangekomen en er bijna een jaar verbleven had. Dit klemt te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zoon er zich van bewust was dat hij zich illegaal op Belgische grondgebied verbleef (notities, p. 14) en bovendien niet kan worden ingezien dat verzoekers zoon ook nadat verzoeker een verzoek om internationale bescherming in België had ingediend nog maandenlang zou talmen om eenzelfde procedure op te starten.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift terecht dat *"het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming een nuttig element kan zijn om de nood aan bescherming te onderzoeken maar in geen geval een doorslaggevend element"* doch gaat eraan voorbij dat geenszins kan gesteld worden dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas aan de basis van zijn verzoek om internationale bescherming omwille van de laattijdigheid van zijn zoon werd afgewezen.

De Raad wijst erop het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Waar verzoeker nog stelt dat rekening moet worden gehouden *"met het feit dat verzoekers zoon zijn eigen asielaanvraag indiende mede omwille van het feit dat de bedreigingen in Colombia bleven voorkomen, wat zowel hij verzoeker als verzoeker zoon precies en omstandig beschrijven in hun persoonlijke onderhouden"*, kan de Raad enkel uit het geheel van verzoekers en verzoekers zoon hun verklaringen vaststellen dat verzoeker niet kan overtuigen en voorts niet in het minst kan blijken dat ze voor en na het vertrek van verzoekers zoon hebben overlegd over de thans aangebrachte asielmotieven. We integendeel, indien verzoekers zoon Colombia ontvluchtte omwille van verzoekers voorgehouden problemen die op hem een weerslag zouden hebben, dan heeft hij althans bijna anderhalf jaar gemeend dat hij hiervoor geen internationale bescherming moest zoeken. Het feit dat verzoekers zoon zo lang wachtte om internationale bescherming aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hijzelf achtte dat internationale bescherming niet dringend noodzakelijk was en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem (en dus ook de door verzoeker) geschetste vervolging.

De onderling tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn zoon over hun confrontaties met het 'Frente Oliver Sinisterra' van het FARC tast de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verder aan.

2.4.6. Ook los van de onderlinge gebrekkige verklaringen van verzoeker en zijn zoon, kan verzoeker zelf evenmin overtuigen. Zo gaf verzoeker aan dat hij zijn baas zou hebben aangesproken over de bedreigingen door het FARC die op zijn beurt het hoofd van de veiligheid heeft ingelicht (notities, p. 11, p. 13), maar is hij geheel onwetend of er al dan niet maatregelen werden getroffen naar aanleiding hiervan (notities, p. 11). Verzoeker wist evenmin of het bedrijf ooit enig onderzoek heeft gedaan (notities, p. 13), noch of er ooit andere mensen op het werk werden bedreigd (notities, p. 12), noch of de chauffeurs die de route Cali-Pasto deden ooit zelf werden benaderd door het FARC (notities, p. 13). Verzoekers zoon stelde nog dat guerrilla verzoeker persoonlijk benaderden omdat hij een veiligheidszegel moest aanbrengen bij elk transport (notities D., p. 14), een gegeven dat verzoeker echter zelf niet aanbracht, wat de waarachtigheid ervan aantast.

2.4.7. Verzoeker werd beweerdelijk benaderd door het 'Frente Oliver Sinisterra' omwille van zijn functie als coördinator van het transportbedrijf (notities, p. 8) en niet omwille van zijn privé persoon. Het is dan ook redelijk te verwachten dat verzoeker, die geconfronteerd werd met bedreigingen omwille van zijn werk, zich informeert bij collega's naar eventuele gelijkaardige bedreigingen en door zijn werkgever zou geïnformeerd worden over de stappen die zouden worden ondernomen binnen het bedrijf. Verzoekers onwetendheid met betrekking tot eventuele maatregelen, dan wel problemen van collega's ondermijnt ook de geloofwaardigheid van zijn eigen problemen. Bovendien ondermijnt het gegeven dat verzoeker er is blijven werken tot op het moment dat hij het land verlaten heeft de geloofwaardigheid van zijn relaas (notities, p. 11). Immers kan niet worden ingezien dat verzoeker, die naar eigen zeggen bedreigingen ontving en een moordaanslag had meegemaakt, in dezelfde functie en op dezelfde plaats zou blijven werken, te meer zijn problemen rechtstreeks verband houden met zijn werk. Dat verzoeker onregelmatige uren aanhield om routineuze verplaatsingen te vermijden (notities, p. 9-10), kan niet verschonen dat verzoekers keuze te blijven werken niet valt te rijmen met zijn vrees voor zijn leven.

Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker geen enkele stap heeft gezet om ander werk of een andere functie te kunnen uitoefenen, indien hij werkelijk werd gevisieerd door een guerrillagroepering omwille van zijn functie (notities, p. 13-14).

Verder gaf verzoeker aan dat de man die sinds zijn vertrek als coördinator werkt voor Open Market voor zover verzoeker weet geen problemen heeft met de FARC, ook al rijdt hij nu rond met de auto die destijds onder vuur werd genomen (notities, p. 10, p. 13).

Ten slotte kan nog worden herhaald dat verzoeker geen enkel document neerlegt dat de beëindiging van zijn werkzaamheden voor Open Market ondersteunt, laat staan enig document dat bevestigt dat verzoeker door deze aanslepende problemen zijn jarenlange tewerkstelling bij Open Market heeft moeten beëindigen. Waar verzoeker verklaarde te denken dat het bedrijf hiertoe niet bereid zou zijn (notities, p. 13), betreft dit slechts een loutere veronderstelling.

2.4.8. Voorts kan niet worden ingezien dat het 'Frente Oliver Sinisterra' afwisselend veel inspanningen deed om verzoeker achterna te zitten, om vervolgens weer uit zijn leven te verdwijnen, zoals uit zijn verklaringen naar voor komt. Zo gaf verzoeker aan dat ze zijn auto klem reden in april 2018 en hem beschoten in juli 2018, om hem vervolgens met rust te laten, niettemin verzoeker op dezelfde plaats bleef werken en dus wel degelijk gemakkelijk op te sporen was. Bovendien kan niet worden ingezien dat het 'Frente Oliver Sinisterra' verzoekers zoon opspoorde, bespioneerde en intimideerde maar zijn ex-echtgenote en haar familie, die kennelijk geen problemen hebben gekend met de FARC (notities D., p. 17), ongemoeid lieten. Verzoeker voert nog aan dat het FARC niet op de hoogte bleek te zijn van zijn ex-partner en dat dus niet verbazend is dat zijn ex-partner geen problemen ondervond met het FARC. Dat het FARC niet op de hoogte zou zijn van verzoekers ex-partner, bovendien de moeder van zijn zoon die eveneens omwille van zijn problemen werd gevisieerd, valt echter niet te rijmen met verzoekers verklaringen waar hij stelde dat het 'Frente Oliver Sinisterra' van het FARC op de hoogte was van al zijn persoonlijke gegevens (*"Ze hadden al mijn gegevens tot zelfs het gsm-nummer van het bedrijf, mijn persoonlijke gsm, mijn adres, ze hadden alles."*, notities, p. 14).

2.4.9. In het verzoekschrift herneemt verzoeker nog niet te weten wat er vandaag in het bedrijf gebeurt en verwijst hij naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Indien verzoeker zijn land verliet omwille van bepaalde problemen kan een blijvende interesse worden verwacht over de situatie, te meer gezien het belang van actuele informatie om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, *quod non*.

2.4.10. Tot slot kan niet worden ingezien dat zowel verzoeker als zijn zoon openlijk op Facebook aangeven waar ze momenteel verblijven (zie de screenshots van Facebook-profielen), te meer verzoeker en zijn zoon verklaarden dat het 'Frente Oliver Sinisterra' nog steeds naar hen op zoek is in Colombia (notities, p. 19; notities D., p. 16-17). Dergelijke onvoorzichtige houding valt niet te rijmen met de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.11. Gelet op voorgaande maakt verzoeker de door hem voorgehouden problemen met het 'Frente Oliver Sinisterra' van het FARC geenszins aannemelijk.

2.4.12. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen (notities, p. 18-19). Evenmin licht hij aannemelijk toe waarom hij geen stappen heeft ondernomen te meer verzoeker ook binnen zijn bedrijf geen ernstige pogingen deed om zijn situatie (en mogelijk deze van zijn collega's) uit te klaren. Zo stelde verzoeker dat hij bang was dat de guerrilla geïnfilteerd was bij de politie (notities, p. 19) en dat hij de zaken niet erger wilde maken omdat de guerrilla hem had gewaarschuwd dat ze het zouden weten als verzoeker naar de politie zou stappen (notities, p. 12). Voor zover geloofwaardig blijkt uit verzoekers verklaringen dat het 'Frente Oliver Sinisterra' verzoekers identiteit, woonplaats, werk en telefoonnummer al kenden, en verzoeker bovendien probeerden te vermoorden (notities, p. 8-11, p. 14), zodat niet kan worden ingezien op welke manier een klacht bij politie of parket de zaken voor verzoeker nog slechter zou kunnen maken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt *"dat hij geen vertrouwen heeft in de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de politie in Colombia, dat de guerrilla hem heeft geïnformeerd dat zij op de hoogte zouden zijn indien hij dit zou doen en dat dit erge gevolgen zou hebben"* en stelt dat dit *"in de lijn*

van de algemene informatie beschikbaar over de Colombiaans context" ligt (UNHCR Eligibility Guidelines - Colombia van 2015) (zie ook notities, p. 12), kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zelfs geen poging heeft ondernomen om nationale bescherming te zoeken en dat hij niet concreet aannemelijk maakt dat beroep doen op de politie voor hem onmogelijk was. Dit geldt des te meer omdat de moeder van verzoekers zoon beweerdelijk slachtoffer werd van een overval en hiervoor wel beroep deed op de politie (notities D., p. 17, p. 18).

2.4.13. De overige door verzoekers neergelegde stukken – de fotokopieën van de identiteitsdocumenten van verzoekers zus en schoonbroer – betreffen elementen die niet betwist worden en die als dusdanig niet in het geding zitten. De door verzoeker neergelegde documenten betreffende zijn tewerkstelling ondersteunen dat verzoeker bij het bedrijf Open Market werkzaam was, maar kunnen geenszins de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten aantonen.

2.4.14. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.15. Gelet op het voorgaande blijkt noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.16. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *"De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *"Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"*, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *"Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)"*. Het Hof besluit: *"Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld"*.

2.4.17. De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebelligroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren

("COI Focus: *République de Colombia: Situation sécuritaire*" van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), pp. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

2.4.18. Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punt 2 en 4).

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, pp. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 pp. 7-10).

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*" van september 2015).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van confinement (23.550 personen) "*suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services*" (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de

groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-21). Verzoeker behoort geenszins tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het *International Institute for Strategic Studies* (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p. 39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld (COI Focus 2019, p. 20-22). Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

2.4.19. Verzoeker is afkomstig uit Cali in het departement Valle del Cauca.

2.4.20. De Raad ontkent niet dat het departement Valle del Cauca – noch het eraan grenzende departement Cauca – ernstige problemen kent. Sinds 2017 kent het departement Cauca een stijging in politiek en etnisch geweld. Volgens de toegevoegde COI (COI Focus 2019, punt 6.2.2.) opereren in het noorden van Cauca dat grenst aan Valle de Cauca, een veelheid aan gewapende groepen. Het is een voorbeeld van wat hoger werd aangehaald met name een gebied waar gewapende bendes - waaronder dissidente FARC-strijders - de bevolking in afgelegen regio's van Cauca onder hun controle trachten te krijgen met het oog op de drugssmokkel en illegale mijnbouw. Paramilitaire groepen zoals de AGC zijn in toenemende mate aan het moorden geslagen, net als de ELN en de EPL. Ook het leger maakt zich schuldig aan mensenrechtenschendingen. Ze plunderen dorpen en voeren buitengerechtelijke executies uit.

2.4.21. Het departement Valle del Cauca wordt in het zuiden door de Naya rivier gescheiden van het departement Cauca. De Naya rivier is een gewilde drugsroute met endemisch geweld. Volgens een VN-rapport uit 2017 is Valle del Cauca de regio die het zwaarst getroffen wordt door ontheemding omwille van de gevechten om de controle in de rurale regio van Buenaventura. De gemeenten Jamundí en Bolívar, en havenstad Buenaventura, hebben het meest lijden onder het gevecht om de controle van de drugsroutes op de rivier Naya. De database Monitor registreert 62 gewelddadige incidenten in Valle del Cauca tussen 1 januari en 23 september 2019 met 2.895 slachtoffers, waaronder 2.671 slachtoffers van ontheemding en 130 slachtoffers van *confinement*. Verder ondervonden 51 personen bedreigingen en vonden 26 mensen de dood bij doelgerichte moorden. Er vielen ook vier burgerdoden bij een bloedbad (*masacre*).

Zoals gesteld is Colombia nog steeds een land met ernstige problemen en in een deel van het platteland van Cauca en Valle del Cauca is de intensiteit van het geweld problematisch. Uit de toegevoegde documenten en de vele rapporten, rechtstreekse contacten, geschreven en audiovisuele bronnen waarop de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019 is gesteund (zie lijst pp. 66-80) kan blijken dat, indien nodig, een intern vestigingsalternatief in de grote steden redelijk en gewettigd is.

2.4.22. Verzoeker is hoe dan ook afkomstig uit Cali de hoofdstad van het departement Valle de Cauca. Het is de tweede grootste stad van Colombia met 2,5 miljoen inwoners. Uit onderzoek van het Ministerie van Veiligheid van Cali en het UNODC blijkt dat er een hoge aanwezigheid van illegale gewassen is in de gemeentes in de nabijheid van de hoofdstad. Zo ligt Cali op een internationale smokkelroute, nabij de haven van Buenaventura die instaat voor de meerderheid van de drugsexport, en zijn de twee departementen rond de stad goed voor 40 procent van de cocateelt in het land. De meeste moorden vinden plaats in de regio Aguablanca, een aantal verarmde en verwaarloosde districten in het oosten van de stad. Dit maakt de stad interessant voor verschillende illegale groepen. Onder meer het José María Becerra front van de ELN, de FARC-EP, de EPL of Los Pelusos en verschillende georganiseerde gewapende groepen zoals de AGC zijn aanwezig in de stad. Vanuit Cali opereren criminele structuren naar andere regio's van het land.

Bovendien hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal IDP's, algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken. Het aantal moorden is de laatste vijf jaar aan het dalen in Cali. Verder werd 60 % van de moorden in Cali in 2017 al toegeschreven aan groeperingen die actief zijn in drugshandel (COI Focus 2018, p. 29.) Hoewel Cali praktisch een dubbel percentage haalt vergeleken met het nationale gemiddelde (25), zijn deze cijfers de laagste van deze eeuw. Dit is volgens Insight Crime te wijten aan de aanwezigheid van huurmoordenaars op zoek naar werk en de proliferatie van criminele bendes die vechten over de controle van de lokale drugsmarkt. De strategische locatie van de stad wordt tevens aangehaald als oorzaak voor het hoge moordpercentage. Straatcriminaliteit blijft evenwel de meest voorkomende vorm van misdaad. Gewapende overvallen zijn in 2017 gestegen in heel Colombia, maar de stijging was het hoogst in Cali. Insight Crime merkt verder op dat het beperkte aantal politiemensen in de stad, voor een extra uitdaging vormt voor het stadsbestuur. Volgens America Nuestra hebben de autoriteiten de afgelopen jaren een aanzienlijke vermindering van geweld en criminaliteit gerealiseerd dankzij preventieprogramma's en stedelijke resocialisatieprogramma's (COI Focus 2019, punt 6.5.3.). Uit deze informatie kan niet worden afgeleid in Cali een gewapend conflict heerst, noch dat burgers uit de miljoenenstad Cali enkel door hun aanwezigheid aldaar een ernstige bedreiging vrezen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker zelf nooit over willekeurig geweld heeft gesproken, noch gesteld dat dit in zijn leven een reden was om zijn land te verlaten. Integendeel verzoekers (ongeloofwaardig bevonden) problemen zijn, ook volgens zijn eigen verklaringen, duidelijk verbonden aan de functie die hij uitoefende binnen zijn bedrijf. Er zijn dan ook geen redenen waarom verzoeker die inmiddels 57 jaar is en zijn leven in Cali doorbracht, niet kan terugkeren naar de stad waar hij woonde, opgroeide, werkte en een leven uitbouwde.

2.4.23. De Raad kan dan ook in hoofde van verzoeker geen vervolging in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vaststellen.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK